

SXEDIO.H80

28.1.1958: Η ΥΠΕΠΙΤΡΟΠΗ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ ΟΛΟΚΛΗΡΩΝΕΙ ΤΟ ΕΡΓΟ ΤΗΣ. ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΕΣ ΠΕΡΙΓΡΑΦΕΣ ΒΑΣΑΝΙΣΤΗΡΙΩΝ ΕΝΩΠΙΩΝ ΤΗΣ ΑΠΟ ΤΗ ΜΑΘΗΤΡΙΑ ΑΥΓΗ ΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ ΚΑΙ ΤΗ ΝΙΤΣΑ ΧΑΤΖΗΓΕΩΡΓΙΟΥ

Στην υπεπιτροπή Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων του Συμβουλίου της Ευρώπης η οποία ήλθε στην Κύπρο το Γεννάρη του **1958** και πήρε καταθέσεις για παραβιάσεις ανθρωπίνων δικαιωμάτων από διάφορες κοινότητες της νήσου αλλά και άτομα κατέθεσαν τις δραματικές στιγμές που πέρασαν στα χέρια των βρετανών που τις συνέλαβαν η μαθήτρια της Πέμπτης τάξης της Εμπορικής Σχολής Σαμουήλ Αυγή Γεωργιάδου και η Νίτσα Χατζηγεωργίου.

Ανέφερε η Αυγή Γεωργιάδου:

"Με συνέλαβαν την **1η** πρωινή ώρα της **8ης** Δεκεμβρίου **1956**. Όταν Αγγλοι αξιωματικοί και τούρκοι αστυνομικοί εισήλθαν στο δωμάτιο μου κοιμόμουν. Μισόογυμνη με έσπρωχναν, με τραβούσαν από τα μαλλιά και με ύβριζαν με χυδαίες φράσεις. Ολα αυτά γίνονταν μπροστά στα μάτια των οικείων μου.

Όταν πήγα να κατέβω τις σκάλες του σπιτιού μου, ένας Αγγλος με κλώτσησε από πίσω και κατρακύλησα από τα σκαλοπάτια. Ο ίδιος Αγγλος (του οποίου το όνομα δεν γνωρίζω, αλλά μπορώ να τον αναγνωρίσω) με έμπασε σε ένα αυτοκίνητο που περίμενε έξω. Μέχρις ότου τελειώσουν οι άλλοι την έρευνα που γινόταν στο σπίτι μου, αυτός ο ίδιος Αγγλος άρχισε να με κτυπά στο κεφάλι με τα χέρια του και να μου τραβά τα μαλλιά. Ενώ μου έκαναν όλα αυτά με ανέκρινε συνεχώς και με αποκαλούσε δολοφόνο.

Σε μια στιγμή χύμηξε επάνω μου και μου έπιασε τα στήθη μου. Εγώ αντιστάθηκα και του είπα ότι θα έβαλλα τις φωνές. Φοβήθηκε και με παράτησε. Δεν άργησε όμως να ξαναρχίσει, διότι εν τω μεταξύ τελείωσαν από την έρευνα και οι άλλοι. Κάθησε και

κάποιος άλλος Άγγλος κοντά μου κι έτσι βρέθηκα μεταξύ δυο ανδρών. Καμμιά γυναίκα δεν ήταν μαζί μας. Βρισκόμουν εντελώς μόνη με τόσους άνδρες και ήμουν μονάχα **15** ετών.

Ο δεύτερος Άγγλος που κάθησε δίπλα μου ήτο ο Λιντς. Στο μπροστινό κάθισμα καθόταν ένας άλλος Άγγλος που οδηγούσε το αυτοκίνητο και ένας τούρκος, σε όλο το δρόμο, έως ότου σταμάτησε το αυτοκίνητο έξω από τη Λευκωσία σε ένα "κάμπο" ο δεύτερος άγγλος με κτυπούσε στο κεφάλι και είχε το περίστροφο του στον κρόταφό μου και με απειλούσε ότι θα με σκότωνε.

Οδήγησε το αυτοκίνητο μέσα βαθειά στον κάμπο, το σταμάτησαν και έκλεισαν όλα τα τζάμια του. Τώρα άρχισε το μαρτύριο μου, το μαρτύριο μιας δεκαπεντάχρονης μικρής που ποτέ της δεν είχε βρεθεί νύκτα με άνδρες.

Οι δυο Άγγλοι που κάθησαν δίπλα μου χύμηξαν πάνω μου και άρχισαν να με πιάνουν από όλα ανεξαιρέτως τα μέλη του σώματος μου, να με κτυπούν στο κεφάλι, και να μου τραβούν τα μαλλιά. Δεν μπορούσα. Φώναζα και έκλαια. Μου κρατούσαν τα χέρια μου για να μη τους εμποδίζω.

Άρχισε να με πονεί και η πληγή μου- μόλις ένας μήνας είχε παρέλθει από την ημέρα που υπέστην εχείρηση σκωληκοειδίτιδος. Τους το είπα και αυτοί γέλασαν απαίσια και συνέχιζαν για πολλές ώρες, χωρίς να με λάβουν υπόψη. Αρχισα να εξαντλούμαι και ένοιωσα το κεφάλι μου να με πονά. Εχασα τις αισθήσεις μου. Όταν συνήλθα βρισκόμουν σε ένα κελλί του αστυνομικού σταθμού Ομορφίτας ξεπλωμένη στο πάτωμα με μια κουβέρτια. Ημουν σε κακά χάλια και πονούσα όλο μου το σώμα. Κανένας δεν μου παρέσχε καμμιά βοήθεια. Ημουν κλειδωμενη σε ένα υγρό κελλί, εγκαταλελειμμένη από τους ανθρώπους και χωρίς κανένα λόγο με βασάνιζαν και με κτυπούσαν.

Από τότε, επί **25** σχεδόν ημέρες με έπαιρναν στο Σπέσιαλ Μπραντς και με ανέκριναν. Αυτές οι ημέρες ήταν οι χειρότερες της ζωής μου. Με κτυπούσαν και με βασάνιζαν, με έβαζαν μα καθήσω σε μια καρέκλα και

μου τραβούσαν πίσω τα μαλλιά μου έως κάτω στο πάτωμα σχεδόν.

Με πονούσαν τα κόκκαλα μου τρομερά. Μου έβαζαν στο κεφάλι τενεκέ και τον κτυπούσαν από πάνω για πολλή ώρα. Μου έβαζαν τα χέρια μου πάνω σ' ένα γραφείο και μου τα εκακοποιούσαν από πάνω με ένα ξύλο.

Μια μέρα μου έβαζαν σχοινί στο λαιμό και με έσπρωχναν στο πάτωμα. Με άφηναν στο Σπέσιαλ Μπραντς έως αργά την νύκτα, όπου εμαζεύοντο αρκετοί τούρκοι και μαζί με ένα άγγλο με έφτυναν, με κτυπούσαν και με μεταχειρίζονταν σαν μια γυναίκα του δρόμου.

Μια φορά με απομόνωσαν σε ένα μικρό δωμάτιο, στο οποίο βρισκόνηταν οι φωτογραφίες των εκτελεσθέντων Κυπρίων και μου είπαν ότι έπειτα από τρεις μήνες θα με κρεμάσουν και μένα. Με άφηναν νηστική, χωρίς νερό και με κτυπούσαν διαρκώς. Μια φορά που ζήτησα να διαμαρτυρηθώ που με κτυπούσαν με κτύπησαν ακόμη πιο πολύ για να μάθω, όπως είπαν γιατί με κτυπούν.

Αποτέλεσμα όλων αυτών ήταν να παθαίνω συχνά νευρικές κρίσεις στην Ομορφίτα. Επίσης η υγεία μου έχει κλονισθεί σοβαρά.

Όλα αυτά μπορώ να τα μαρτυρήσω ενόρκως στο δικαστήριο και δημόσια".

Δραματική ήταν επίσης η κατάθεση της Νίτσας Χατζηγεωργίου, μιας νέας που μέχρι τη σύλληψη της είχε προσφέρει πολλά στον αγώνα της ΕΟΚΑ σε διάφορες αποστολές:

" Αν και επανειλημμένως διαμαρτυρήθηκα και ο τύπος έγραψε αρκετά ώστε ασφαλώς θα είναι σε γνώση σας η βάρβαρη και αισχρότατη συμπεριφορά των αρχών έναντι μου, εν τούτοις δεν θα παύσω ποτέ να διαμαρτύρομαι μέχρις ότου μπορέσω να παρουσιάσω τους ενόχους ενώπιον δικαστηρίου για να δώσουν λόγο για τις πράξεις τους και για την κατάσταση στην οποία με κατάντησαν να βρίσκομαι σήμερα.

Γνωρίζω καλά τον κάθε ένα από τους υπεύθυνους και είμαι σε θέση να αποδείξω με μάρτυρες ο,τιδήποτε

γράφω.

Απολύθηκα πριν από ένα μήνα από το Γενικό Νοσοκομείο, όπου νοσηλευόμουν για δύο περίπου μήνες υπό τη φρουρηση δύο Αγγλίδων, οι οποίες έκαναν το παν για να μου δημιουργούν δυσκολίες, σύγχυση και στέρηση και για να μη με αφήνουν να ησυχάσω, αφού θορυβούσαν ημέρα και νύκτα παίζοντας χαρτιά, καπνίζοντας και γελώντας αδιάκριτα μέσα στον κλειστό θάλαμο του οποίου άφηναν μόνο ένα παράθυρο ανοικτό παρά τις διαμαρτυρίες μου.

Η υγεία μου κλονίστηκε πριν από πολύ χρόνο λόγω των κακοποιήσεων και τις αφάνταστες στέρσεις και κακουχίες στα κρατητήρια Ομορφίτας όπου μεταφέρθηκα τρεις φορές και επιδειωνόταν συνεχώς λόγω της οικτρής στάσης των αρχών.

Ήμουν αναγκασμένη να δέχομαι τη συνήθη τροφή του νοσοκομείου και δεν μου επιτρεπόταν μια σοκολάτα, διότι ήμουν κρατουμένη.

Στην Ομορφίτα παρά την κλονισμένη υγεία μου, μεταφέρθηκα τρεις φορές. Την πρώτη στις **17 Ιουλίου 1956** κρατήθηκα **17** ημέρες κατά τις οποίες κακοποιήθηκα και εξυβρίστηκα και στερήθηκα σε βαθμό αφάνταστο.

Μέρα και νύκτα με ύβριζαν με τα χειρότερα λόγια, με έφτυναν και με κτυπούσαν και με κλωτσούσαν χωρίς να με αφήσουν να ησυχάσω ή να κοιμηθώ ήσυχα ή να πάρω τροφή. Για **17** ημέρες στην Ομορφίτα δεν μου δόθηκε νερό ούτε για ένα μπάνιο αλλά ούτε για πλύσιμο των χεριών και του προσώπου μου.

Μου έδιναν μόνο εντελώς λίγο νερό για να πίνω και αυτό μου το πρόσφεραν μέσα σε σκουριασμένο τενεκεδένιο δοχείο, για να μη μπορώ δε καθόλου να ησυχάσω έστω και τη λίγη ώρα που μου άφηναν στο κελλί μου, έκλειαν εκεί μίαν τουρκάλλα, η οποία φώναζε συνεχώς, κτυπούσε τα πόδια της στο πάτωμα, κτυπούσε τενεκέδες, λέρωνε το πάτωμα, και όταν εγώ εξαντλημένη και λιπόθυμη έπεφτα πάνω στο τιμεντένιο ντιβάνι, το οποίο χρησιμοποιούσα για κρεβάτι, διότι ήταν το μόνο "έπιπλο" του δωματίου,

αυτή ορμούσε πάνω μου, με τραβούσε και με έσειε άγρια για να μη μπορώ να ησυχάσω,

Ένας πολύ μεγάλος ηλεκτρικός λαμπτήρας άναβε μέσα στο κελλί και μου έφερνε ζαλάδα, πόνους και πρήξιμο στα μάτια.

Η συμπεριφορά των ανακριτών ήταν βάρβαρη, αισχρή και ανήθικη.

Ανακριτής πολλές φορές παρουσιάστηκε ενώπιον μου μισόγυμνος, ενώ ο ίδιος μου έλεγε αισchrές βρισιές και μου έκανε άσεμνες προτάσεις με λόγια, τα οποία μου είναι αδύνατο ποτέ να εκφράσω και μου επιτίθετο σαν τέρας.

Το αποτέλεσμα ήταν να εξαντληθώ σε τέτοιο βαθμό που λιποθύμησα και δεν μπορούσαν να με φέρουν στις αισθήσεις μου.

Δυο γιατροί με επισκέφθηκαν. Την επομένη τούρκοι επικουρικοί χωρίς τη συνοδεία γυναίκας, με μετέφεραν σε άθλια κατάσταση στις Κεντρικές Φυλακές, αφού προηγουμένως υπεύθυνος των φυλακών ειδοποίησε τους δυο κρατούμενους ότι θα μεταφερθω και ότι είμαι άρρωστη, αλλά να μη φοβούνται και αν το βράδυ μου συμβεί τίποτε χειρότερο, να τον ειδοποιήσουν.

Τον Οκτώβριο, ένα βράδυ στις Κεντρικές Φυλακές, ύστερα από διαμαρτυρίες με τις άλλες συγκρατούμενες μου για τη μεταφορά μιας τσιγγάνας στο διαμέρισμα μας, πράγμα το οποίο απαγορευόταν, σύμφωνα προς τους κανονισμούς του περί κρατήσεων προσώπων νόμου, ένας Άγγλος λοχίας και ένας τούρκος μου επετέθησαν με ύβριζαν, με κτυπούσαν και με κλωτσούσαν στα πόδια, όπου σημάδια και μάλωπες υπήρχαν για ένα και πλέον μήνα, ενώ Άγγλος με τη βοήθεια του τούρκου μου έτριβε τα χέρια τόσο δυνατά, που το ένα μου χέρι έπαθε εξάρθρωση από τον ώμο. Αυτά τα διαπίστωσε ο ιατρός των Κεντρικών Φυλακών, ο οποίος υποσχέθηκε να δώσει έκθεση.

Τον Ιανουάριο μεταφέρθηκα και πάλι στην Ομορφίτα και κλείστηκα μέσα σε δωμάτιο ονομαζόμενο "Νταρκ ρουμ" (σκοτεινό δωμάτιο). Το δωμάτιο ήταν

αποπνικτικό, υγρό και μύριζε φάρμακα. Τροφή δεν μου δόθηκε, το ίδιο βράδυ, ενώ πλάγιαζα, ανακριτής εισήλθε στο δωμάτιο με κακές διαθέσεις και αφού έκανε διάφορες άσεμνες προτάσεις μου επιτέθηκε.

Την επομένη ζαλισμένη από τα φάρμακα και εξαντλημένη με μετέφεραν αλλού. Κι' εκεί μύριζε φάρμακα. Για το μόνο μικρό παράθυρο υπήρχε διαταγή να μένει κλειστό και αέρας δεν εισερχόταν από πουθενά. Τα πρωϊνά ένας Τούρκος έχυνε αρκετό νερό με φάρμακα στο πάτωμα και έτσι πάντοτε το πάτωμα και οι Τούρκοι ήσαν βρεγμένοι.

Τροφή δεν μου δινόταν και όταν λιποθυμούσα τούρκοι με ξάπλωναν πάνω στο βρεγμένο πάτωμα και μου έχυναν παγωμένο νερό.

Επειτα δεν θυμάμαι τι έγινε. Όταν συνήλθα είχάν περάσει αρκετές μέρες και βρισκόμουν σε κακά χάλια στις Κεντρικές Φυλακές. Οι εκεί κρατούμενες μου εξήγησαν ότι με έφεραν με υψηλό πυρετό και πολύ εξαντλημένη, ότι δεν μπορούσα να αναγνωρίσω καμμιιά και ούτε τον εαυτό μου, ούτε τη μητέρα μου.

Ο διευθυντής των Φυλακών διέταξε να με κλειδώσουν μόνη σε ένα κελλί και μόνο μια Αγγλίδα βαριάνα να έρχεται να με περιποιείται, παρόλες τις διαμαρτυρίες των συγκρατούμένων μου. Εμεινα εκεί, όπως μου είπαν, περίπου δέκα μέρες, όταν δε άρχισα να επανευρίσκω τη μνήμη μου, οι συγκρατούμενες μου με μετέφεραν μαζί τους.

Εξακολουθούσα όμως να είμαι άρρωστη και πολύ εξαντλημένη. Έκανα αιτήσεις όπως εξετασθώ από γιατρούς και μου γίνουν αναλύσεις και ακτινοσκοπήσεις.

Στις 27 Φεβρουαρίου ο υπεύθυνος των Φυλακών με ειδοποίησε να ετοιμασθώ για να με πάρουν σε γιατρό. Αντί όμως γιατρό, μόλις βγήκα από το κρατητήριο, αντίκρυσσα τούρκο υπεύθυνο της Ομορφίτας και Αγγλους, οι οποίοι μου έδωσαν διάταγμα του Κυβερνήτη για να κρατούμε "λοκ- απ" στην Ομορφίτα.

Σε παράκκληση μου δε όπως αποχαιρετήσω τις

συγκρατούμενες μου και πάρω τα πράγματα μου, εξεμάνησαν, άρχισαν να μη σπρώχνουν και μου έλεγαν να σκάσω, μου εφίμωσαν το στόμα με τα χέρια τους και κάποιος μου κατάφερε κτύπημα στο κεφάλι, ενώ οι συγκρατούμενες μου από τις τρύπες της εισόδου έβλεπαν και φώναζαν απεγνωσμένα.

Μέσα σε μικρό αυτοκίνητο Μόρρις στο πίσω κάθισμα και στο μέσο δυο τούρκων οπλισμένων, οι οποίοι με έσπρωχναν ο ένας από το ένα μέρος και ο άλλος από το άλλο, ενώ τρίτος οδηγούσε το αυτοκίνητο, με μετέφεραν για τρίτη φορά στην Ομορφίτα, βαρειά άρρωστη και χωρίς ο Κυβερνήτης να λάβει υπ' όψη τα προηγούμενα μου παράπονα.

Στην Ομορφίτα με οδήγησαν σε ένα κελλί κοντά στο αποχωρητήριο, το οποίο μύριζε πολύ άσχημα. Το κελλί ήταν πολύ μικρό, υγρό, παγωμένο και σκοτεινό.

Εκεί βρισκόταν και η δεσποινίς Βάσω Λοϊζιά. Υπέστηκα δε και πάλι όσα και προηγουμένως, αλλά αυτή τη φορά μου έδιδαν τροφή, δηλαδή έγγραφαν, ελιές και κάποτε λίγο τυρί, τα οποία όμως δεν μπορούσα να πάρω λόγω της υγείας μου, η οποία συνεχώς χειρότερευε.

Εαπλωμένη απάνω στο τσιμενέριο ντιβάνι, τυλιγμένη τις λίγες βρώμικες και βρεγμένες από την υγρασία κουβέρτες, παγωμένη σχεδόν αναίσθητη, έμενα οκτώ ημέρες χωρίς την ελάχιστη τροφή, ενώ συν τω χρόνω, δεν μπορούσα να κλείσω μάτι από τις άγριες φωνές, τις αισχρές υβρισίες, τα κτυπήματα των ανακριτών, τον θόρυβο των τενεκέδων με τους οποίους έλουαν με παγωμένο νερό τους κρατουμένους, οι οποίοι εβογγούσαν και εξεφώνιζαν από τους πόνους.

Κάθε βράδυ έπρεπε να ήτο και κάποιος δεμένος μέσα στο "νταρκ ρουμ" και να κακοποιείται.

Μια νύκτα με φώναξαν μαζί με τη δεσποινίδα Βάσω Λοϊζιά στο ανακριτήριο και εκεί συναντήσαμε έξι άνδρες χλωμούς, αδύνατους και κτυπημένους, ενώ ο ένας από αυτούς, ο πιο κτυπημένος υπό την απειλή περιστροφου, αναγκάζόταν να βγάζει τα ρούχα του, ενώ υπήρχαν ακόμη μπροστά στα πόδια του χειροπέδες με τις οποίες για τέσσερις ημέρες ήταν δεμένος και

κακοποιείτο με τον χειρότερο τρόπο.

Σε διαμαρτυρίες μου ο ένας από τους οπλισμένους ανακριτές απάντησε με τις χειρότερες βρισιές. Μια άλλη φορά σε ερώτηση μου εάν με φωνάζει για να με βρίζει και να συμπεριφέρεται απρεπώς μου απάντησε: Ο Κυβερνήτης με έστειλε εδώ και μου έδωσε το δικαίωμα να σε κάω ό,τι θέλω, τ' ακούς;

Και εξακολουθούσε την απερίγραπτα αισχρή και σαδιστική συμπεριφορά του.

Όταν στο τέλος δεν μπορούσα να σταθώ στα πόδια μου και ήμουν πολύ άρρωστη με επισκέφθηκε ένας γιατρός και μετά από λίγες ημέρες μεταφέρθηκα και πάλι σε άθλια κατάσταση στις Κεντρικές Φυλακές. Η υγεία μου είχε πλέον κλονισθεί σε μεγάλο βαθμό αλλά ο γιατρός των φυλακών καμιά προσοχή δεν έδινε.

Τον Μάιο του παραπονέθηκα για ψηλό πυρετό, εξάντληση, πόνους και δύσπνοια. Με την πάροδο του χρόνου έχανα βάρος και είχα αιμοπτήσεις. Σε επανειλημμένες αιτήσεις μου όπως μεταφερθώ σε νοσοκομείο ή να μου επιτραπεί όπως με επισκεφθεί ο οικογενειακός μου γιατρός με μετέφεραν στο απομονωτήριο, δηλαδή σε μια παράγκα όπου άλλοτε έμεναν οι κατάδικοι.

Περίπου δύο εβδομάδες, έμεινα κλειδωμένη και βαρειά άρρωστη εντελώς μόνη και μου έδιναν την ίδια τροφή όπως εκείνη των καταδίκων: Οσπρία, ελιές κλπ.

Σε αυτό το μέρος μεταφέρθηκα και για δεύτερη φορά για τρεις τουλάχιστον εβδομάδες και ύστερα μεταφέρθηκα στο Γενικό Νοσοκομείο. Από το Νοσοκομείο με μετέφεραν και πάλι στο Κρατητήριο με ψηλό πυρετό και ύστερα από επανειλημμένες διαμαρτυρίες της μητέρας μου, του ιατρικού συλλόγου, αρκετών οργανώσεων και κοινοτήτων, με μετέφεραν και πάλι στο Γενικό Νοσοκομείο, από το οποίο απολύθηκα μετά δίμηνο σε πολύ κακή κατάσταση, με την υγεία μου κλονισμένη ανεπανόρθωτα.

Μου γίνεται η θεραπεία φυματίωσης, έχουν πάθει οι νεφροί μου, έχω καθημερινά πυρετό, νιώθω μεγάλη εξάντληση και έχασα δώδεκα οκάδες από το

βάρος μου.

Για όλα αυτά ευθύνεται η Κυβέρνηση προς την οποία από τη αρχή διαμαρτυρήθηκα και την καθιστούσα υπεύθυνη για όλα και για την υγεία μου.

Βεβαίως ουδέποτε αρνήθηκαν, αλλά ούτε και διατάχθηκε η διεξαγωγή οποιασδήποτε έρευνας, παρά μόνο επαναλαμβάνονταν τα ίδια και χειρότερα.

Κατά τη διάρκεια ερευνών στο σπίτι μου, αρκετά χρυσαφικά αξίας πέραν των **136** λιρών, φωτογραφίες μου και άλλα πολλά αντικείμενα συναπεκομίσθησαν από τις δυνάμεις ασφαλείας και ουδέποτε μου επεστράφησαν. Το σπίτι μου, ερευνήθηκε επανειλημμένα κατά τη διάρκεια της κράτησης μου και της μητέρας μου, δηλαδή στην απουσία μας και προξενήθησαν αρκετές ζημιές και χάθηκαν αρκετά πράγματα.

Εγώ και η μητέρα μου εξυβριστήκαμε με αισχρότατα λόγια μπροστά σε αρκετά πρόσωπα, τα οποία κρατούσαν και ταλαιπωρούσαν για να μας εξευτελίσουν περισσότερο, όπως μας έλεγαν.

Στο όνομα της ανθρώπινης δικαιοσύνης και βασιζόμενη στην ψηλή σας αποστολή, παρακαλώ όπως δώσετε την δέουσα προσοχή τόσο στην υπόθεση μου όσο και στις πλείστες άλλες παρόμοιες".

Η υπεπιτροπή συμπλήρωσε την έρευνα της στις **28** Ιανουαρίου και ανακοίνωσε ότι θα υπέβαλλε την έκθεση της στην Επιτροπή Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων που ιδρύθηκε από την Ευρωπαϊκή συνθήκη για τα ανθρώπινα δικαιώματα και στη συνέχεια η Επιτροπή αυτή θα υπέβαλλε τη δική της έκθεση στην εξ Υπουργών Επιτροπή του Συμβουλίου.